

[Arne Bjerregaard.]

gere tillægger den almindelige forbruger i det danske samfund, men alene vi herinde kan tage stilling til, hvad der er godt og skidt for de enkelte forbrugere i Danmark. Jeg synes, det nærmest er ved at blive en hån imod den danske forbruger at sige: I kan ikke selv klare ærterne, vi skal nok klare dem for jer, og sige, at sådan og sådan skal det være, for det er godt.

Og hvis typehusfabrikanterne ønsker dette og er så glade ved det, som er fremsat, skulle der vel være mulighed for at få en frivillig deklaration. De skulle vel kunne få lov til at få et prædikat hæftet på deres typehuse, i stedet for at vi herindefra skal sige, at så snart det er serieproduktion, så skal der denne deklaration til for at beskytte forbrugerne, og som det allerede er sagt, kan vi næppe beskytte forbrugerne på dette område med det forslag, som ligger her.

Endvidere er typehuse jo et begreb, som er særdeles uklart, for mangfoldige typehuse laves jo om, inden de bygges på stedet. Den ene vil have én forandring, og den anden vil have en anden forandring. Er det så et typehus i dette lovforslags forstand længere? Og så er det et spørgsmål, om dette lovforslag overhovedet har nogen virkning dér, hvor det skulle have en virkning.

Vi beklager fra kristeligt folkepartis side, at de almindelige byggeinstanser ikke kan klare de opgaver, som de skulle kunne klare her. Hvad skal vi ellers have de forskellige byggeinstanser til, som vi har nedsat alle vegne, og som skal godkende et byggeri, inden det bygges, og som skal godkende det, når det er bygget? Hvad skal vi med dem, når vi skal have dette ved siden af?

Men alligevel må vi jo notere, at der notorisk har været byggesjusk, og det er en alvorlig sag for den familie, som kommer ud for at have købt et hus eller have fået bygget et hus, hvor der konstateres reelt byggesjusk. Vi vil da selvfølgelig være med til at hindre, at disse mennesker alene skal bøde for dette, men at vi med dette lovforslag skulle kunne hindre det, tvivler vi stærkt på. Vi vil dog gerne være med til at skaffe muligheder for, at de enkelte familier, som kommer ud for denne ulykke, ikke skal straffes for det.

Lad os se på dette lovforslag i udvalget, og så kan det være, at vi når frem til noget helt andet end dette.

Kaj Hansen (DKP):

Der er jo allerede faldet nogle sure bemærkninger over dette lovforslag. Der er grund til for det første at slå fast, at lovforslaget ikke alene drejer sig om en deklarationsordning for typehuse, det drejer sig nok så væsentligt også om et erstatningsansvar og en erstatningspligt, og det er for så vidt det væsentlige i lovforslaget. Det er, ligesom en del af de foregående talere overser denne ting. Jeg vil da sige, at det er et godt initiativ, ministeren har taget. Det kan ikke være nogen skade til, at forbrugerne nøje kan få fastlagt, hvad det er for et hus, de køber, hvad det koster, og gennem deklarationen kan kontrollere, at de også får det hus, som de skal betale for.

Det værdifuldeste i lovforslaget er imidlertid, som jeg har nævnt, at der til deklarationen knyttes garanti- og erstatningsbestemmelser.

Efter lovforslaget skal erstatningspligten dækkes af en forsikring. Det fremgår ikke af lovforslaget eller bemærkningerne, hvordan forsikringsbetingelserne skal være, og her kommer kommunisternes skepsis ind, for lovforslaget giver boligministeren bemyndigelse til at fastsætte bestemmelser, men også til at lave begrænsninger i forsikringsdækningen. Derfor vil jeg sige, at inden dette forslag bliver lov, bør man fuldt ud kende de forsikringsbetingelser, der skal gælde, fordi forsikringssekskaberne har en ganske god evne til at unddrage sig erstatningsbetalinger, og hvis forsikringsbetingelserne i det store og hele overlades til selskaberne, vil man senere opdage, at det bliver både det ene og det andet og det tredje, som selskaberne vil påberåbe sig ikke dækkes af forsikringen.

Forsikrings- og erstatningspligten er begrænset til 5 år. Det anser jeg for at være en for kort periode. Det har jo vist sig i praksis, at skader som følge af byggesjusk ofte først kommer på et senere tidspunkt efter de 5 år. Det gælder særlig gulvkonstruktioner og tagkonstruktioner. Den frivillige ordning, der har været talt om, regnede da også med en erstatningsperiode på 10 år, og det anser jeg også for at være minimum.

I den frivillige ordning indgår også funderingsskader; det er ikke med i lovforslaget, og det er en fejl, som vi må søge at rette, inden lovforslaget skal vedtages.

Som det fremgår af det, jeg har sagt, er vi positivt indstillet til lovforslaget. Det betyder ikke, at vi ikke mener, det kan forbedres på en